

Nuorten Osasto

Chicagon nuorten työläisten Poikien viikko Chicagossa piirikokous

Keskittain pidettiin Chicagossa Nuorten Työläisten Liiton Chicagon piirin kokous, jossa oli 12 edustajaa edustaan neljää eri osastoa. Veljes-edustajina olivat saapuvilla liiton toimeenpanevan komitean puolesta H. Gannes sekä S:n piirin edustaja J. Shafer ja F. Buzelch, joka edusti Työväenpuolueen Chicagon kaupungin keskuskomiteaa. Puheenjohtajaksi valittiin L. Lipp, varalle J. Edwards ja sihteeriksi G. Oswald, varalle M. Pasternack.

Selostuksista, joita kokouksessa esitettiin, oli huomattavampi liiton organisaation Gannesin selostus nuorisoliikkeen laajenemisesta maassa. Noin kaksituhatta käsittevä nuorten joukko on jo vastannut konventionikutsuun ja joka päivä saapuu yhä uusia ilmoituksia. Gannes erikoisesti alleviivasi sen, että Chicagon piirin, ollen teollisuuspiiri, on lähetettävä konventioniin edustajansa täysilukuisina.

Workers Partyn edustaja tervehti edustajia koskettain vain ohimennen kysymystä nuorisoliiton poliittisesta alistamisesta puolueen johdon alaiseksi, siihen nähden kuin Chicagon piiri on yksimielisesti tämän yhteyden kannalla. Keskusteluissa lausuttiin, että yhteistoiminta Workers Partyn kanssa on ainoa loogillinen taktillinen sekä teoreettinen mahdollisuus.

Päätöslauselmissa, jotka kokous hyväksyi, lausuttiin että Chicagon Nuorten Työläisten Liitto selittää hyväksyvänsä kiinteän yhteyden ja yhteistoiminnan Workers Partyn kanssa kaikissa poliittisissa kysymyksissä ja toimenpiteissä ja että liitto päättää alistua puolueen poliittisiin määräyksiin, olen kuitenkin järjestönsä suhteessa itsenäisenä.

Päätöksessä työväestön yhteisestä rintamasta lausuttiin, että kokous kannattaa Workers Partyn päätöstä yhteisen rintaman luomisesta ja tulee käyttämään kaiken voimansa tämän päätöksen toteuttamiseksi.

Kokous päätti kehoittaa kansallista toimeenpanevaa komiteaa ryhtymään nuorten työläisten järjestämiseksi nykyisin olemassa oleviin taloudellisiin järjestöihin sekä luomaan taloudellisia järjestöjä siellä, missä nuoret työläiset etupäässä työskentelevät.

Keskustelun alaisena oli myöskin kysymys Genoa konferenssista, jossa kokous lausui antavansa täyden kannatuksensa Neuvosto-Venäjän edustajille kaikissa heidän esittämässään kysymyksissä liittolaisvalloille. Samassa yhteydessä hyväksyttiin, että kokouksen päätöksistä lähetetään otteet Yhdyneille valtioiden parlamentille, Venäjän edustajistolle Genoan sekä Neuvosto-Venäjälle.

Edustajiksi New Yorkissa pidettävään konventioniin valittiin Albright, Oswald, Edwards, Gannes ja Eisner.

ROMAANEJA

Kihlauslaiva—Richard Skowronek	\$1.15
Tyhjyyttä Hapullemassa — J. P. Raivio95
Ihmislapsia Elämän Saatossa — T. E. Sillanpää75
Salaperäinen nainen, Collins45
Tapojen historiaa, Westermarek40
Tytöistä parhain, Alcott	1.00
.....	.75

Toverin Kirjakauppa

Box 99, Astoria, Oregon.

Chicagon kapitalistien tomesta ja heidän kontrollin alaisen nuorten miesten ja poikien klubien avulla järjestetään Chicagon tämän kuun 19 ja 25 päivien välillä n. k. poikien viikko, joka vietetään paraadella, leikillä, laululla y.m. Koskaan ennen ei kapitalistiluokalla ole ollut niin suurta halua saada vaikutuksensa alaiseksi kaupungin nuorisoa, kuin juuri nyt, jolloin työn ja pääoman välit yhä kiristyyvät.

Kalkki Chicagon uskonnolliset yhdistykset ovat juhlien kannattajain joukossa. Boy scoutijärjestö, joita West Virginian kutsutaan "scab incubators" nimellä, tulevat tässä juhlassa olemaan suurina tekijöinä. Työläisten lapsilla ei ole mitään yhteistä näiden juhlien kanssa, joiden tarkoituksena on istuttaa luottamusta kapitalistiseen järjestelmään ja järjestää työläisnuorukaisia puoltamaan sitä omia isäänsä vastaan taistelun kärjistyessä.

Kalkki Chicagon uskonnolliset yhdistykset ovat juhlien kannattajain joukossa. Boy scoutijärjestö, joita West Virginian kutsutaan "scab incubators" nimellä, tulevat tässä juhlassa olemaan suurina tekijöinä.

Työläisten lapsilla ei ole mitään yhteistä näiden juhlien kanssa, joiden tarkoituksena on istuttaa luottamusta kapitalistiseen järjestelmään ja järjestää työläisnuorukaisia puoltamaan sitä omia isäänsä vastaan taistelun kärjistyessä.

Joku hirmuinen

Engl. kielestä suom. H. — r.
Monta tuhatta vuotta sitten eräissä erämaassa eli heimo, joka kulki ryömien maan tomussa. Kaikki sen jäsenet, miehet, naiset ja lapset, ryömivät eteenpäin ja polvillaan, silmät alas luotuna tomuun ja tukkaan. Eikä kenelläkään ollut koskaan uskallusta katsoa ylös. Sillä helmolla oli sellainen usko, että ylhäällä taivaalla on Joku Hirmuinen — joku, joka on valmis musertamaan heidät — ja jos ihminen katsoo ylös silloin hän heti silmänräpäyksessä kuolee.

Eräänä päivänä hyvin vanha mies, ryömiessään etsimään ruokaa, äkkiä lankesi väsymyksestä pitkälleen maahan. Hänen silmänsä oli hetkeksi käännettyä taivasta kohden. Ja hänen silmissään leinahti hämmästyks ja ilo. Riemusta huudahtaen ponnisti hän itsensä ylös jalolleen.

"Veljet", huusi hän, "katsokaa ylös! Siellä ei ole mitään hirmuista! Siellä on ainoastaan—"

Mutta hänen puheensa katkaistiin. Sillä hänen seuralaisensa sohkeassa kauhussa hänen rohkeudesta, silmänsä vieläkin alas tomuun luotuna, nousivat ja raahasivat sen vanhan miehen alas — ja kuristivat kunnes hän kuoli.

Ja niin se heimo ryömi edelleenkin.

Mutta eräs mies, joka oli nuori ja täynnä villiä raivoa ajattellessaan pitkää valvosta elämänsä edessä, elämää tomussa ja tukassa — ajatteli itsekseen sen vanhan miehen sanoja. Ne oli aina hänen kanssaan kaikilla päivillä, ja yölläkin soivat hänen korvissaan.

Vihdoinkin eräänä kirkkaana aamuna hän äkkiä hyppäsi jalolleen. Hän myös raahattiin alas mielettömästi. Hän myös kuristettiin kuoliaaksi.

Mutta hänen naurunsa — ja sen vanhan miehen sanat alkoivat työskennellä toisten aivoissa.

Kaksi miestä salaisin silmäyksin ja kuiskelin, teki päätöksen nousta ylös yhdessä. Ja sen he tekivätkin. Ennenkuin heistä kumpikaan en näitettiin vetää alas tomuun, oli kolmas mies jo noussut, sitten neljäs! Ja pian oli suuri joukko nuoria miehiä jalolleen, huutaen:

"Veljet, katsokaa ylös! Siellä ei ole mitään hirmuista! Siellä on ainoastaan kirkas, sininen taivas, ja leimuava aurinko, ja ilmaa hengitettäväksi!"

Ja siitä päivästä alkaen heimo kul-

ki eteenpäin pystyssäpäin. Ne suuret esiintyivät aina suurina silloin kuin me olemme polvillamme. Nouskaamme ylös.

Puhdistakaa ajvonne taikauksesta. Uskaltakaa ajatella! Seisokaa pystyssäpäin! Älä ole kenenkään orja — ei itsesikään! Yhdisty toveritestei kanssa ja autta maailman rakentamisessa kunnolliseksi asuinpaikaksi. Älä pelkää. Joku Hirmuinen on ainoastaan muinastaru. Pelko on järjen vangitsija.

SUOMESSA VAPPUNA 1920.

Synkkänä valkeni keväinen aamu, pois hilpi hiljaa öiden haamu, mutt' tuskaa toi kevät nyt ihmisille — kevättä toivoville sydämillle.

Missä on oikeus, missä on usko? On peitossa toivojen aamurusko; yhäkö peikot meitä vaan väijyy, yöhökö mustahan toivehet häipyvät?

Yhäkö tummalta taivas vaan näyttää, tokkohan toivoa koskaan se täyttää? Tokkohan valkenee päivää uutta, kansa saa maailman valtiusuutta?

Koskahan poistuvi kärsimys noiden työn raskahan raatajoiden? syntyvi mielihin uusi usko, koittavi vapauden aamurusko?

Yhäkö sortajat ilkkuen nauraa? Lyövät vain tiukemmin kärsimykseen naulaa.

Yhäkö verta vaan henkensä janoo, valoja väärä huulensa vannoo?

Sotaa ainako käydä he tahtoo, vaikka jo virratkin verestä vaahtoo? Uhreja uusia edes vain tuoda, näinkö voi maailman uudeksi luoda?

Ei, erehdys suuri on valtiat teillä, aseilla kansaa kun tahdotte veillä. Kerran se nousevi sorron yöstä, teidät se vaativi tiille työstä.

Kerran, mä tiedän, se kahleensa suuretkin esteet tieltänsä ratkoo. Silloin oot näkevä päivän uuden sinä, oi kansani onnettomuuden. A. ESKEL.

Katkeru muisto

(Nasten vankkeleilta Hennalassa.)

Toukokuun 6 päivä 1918.

Herään, kun olen kuulevinani vanhan äitini tuskaisen huudahduksen: "Voih!"

En muista, missä olen, sillä olen juuri uneksunut vapaudesta ja kotikunnaista ja luulen nykyin lepääväni äitini laittamalla vuoteella. Mutta tunnen kummakseni eri puolta itseäni ankarasti ahdistettavan, ja siksi aavan silmäni...

Katkeru, sanomattoman tuskallinen tunne hilpi, ei, se syöpyy mieleen...

Olen vankina ja ympärilläni on tuhansittain onnettomuustoveritani. Siinä me kaikki ikäisellä Hennalan sementtilaitalla viruen unelmoimme vapaudesta.

Suljen silmäni, koettaen unohtaa, missä olen. Mutta ei enää uni tule, ja ajatukset rientävät kotiin, kotiin... Ehkä kuulinkin äsken oikein, ehkä äitini juuri tällä hetkellä tuskaillen huudahdaa: "Voih!", sillä hän ei tiedä, onko lapsensa vielä elävien joukossa, vai onko jo saanut osansa "valkoisesta lyijystä."

Niin tuskallista on ajatella, että ohimoja ankarasti polttaa ja päässä kien ja kuulutuskujen paukkeessa.

Jokainen yht'äkkiä säpsähtää, kun ovelta kuuluu huuto: "Ylös!" Kaksi siviilipakulista miestä, valkoset nauha hihaassa, seisovat ovelta ja ilmoittavat: "Jokainen kun kuulee nimenä huudettavan, astukoon ulos riiviin!"

Odotetaan. Tytöt, joiden nimet lausutaan, nousevat, sanovat hyvästi tovereilleen ja postuvat.

Eräs, jonka tunsin, nousi nimensä kuultuaan reippaasti ylös, sylleli iitynsä, joka myös oli mukana ja sano: "Hyvästi äiti, emme koskaan enää näe toisiamme, mutta muistakaa, ettette tekään sammua, ennenkuin sammutetaan!"

Äiti painui maahan itkien, mutta tytär astui reippaana riviin pihamaalle.

Noin nelisenkymmentä nuorta naista kulki rivissä kahden miehen johdolla pois joukostamme sinäkin aamuna. Ja kaikki aamut olivat muuten samanlaisia. Vähän ajan kuluttua kuului jostain etäältä kuulutuskuun ääni.

Astuin alas ovelle ja kuuntelin hetkisen kahden valkosotilaan kertomuksia urotöistään rintamalla. He kun meitä vartioidessaan niitä toisilleen kertoivat. Mutta sitten he valkenivat, ja henkeä pidättäen minäkin kuuntelin.

Kukkuu! Käiki se metsän helmasta ilmoitti kesän saapuneen. Kesä on tullut ja... oi, ei kesä tullut meille, niinkuin mulle! Olemme vankina, vankina...

Näin huusi sydämeni rajattomassa tuskassa. Tämä hetki kaunilana toukokuun aamuna, käen ensi kertaa kukkuessa, pysyy jäti mielessäni ja aina sitä muistaen nousee kurkkuuni katkera pala. — (Nuori. Työl. L. S.)

PORTLAND, ORE.

Viime kirjessään kehoitin Portlandin naisia saapumaan osastomme haalille viime kuun 27 p:n iltana, jonka kutsun he olivatkin ottaneet huomioon ja koko runsaslukuisina saapuneetkin tuohon kokoukseen.

Aluksi pidimme ompeluseuran kokouksen, jossa ilmeni että töitten teolla ei ole mitään kiirettä koska myyntimahdollisuutta ei ole ennen kuin syksyllä. Kuitenkin pidettiin huoli, että alotetut työt tulevat valmistetuiksi.

Otimme keskusteltavaksi viime kokouksessa kesken jäänyt asia puhujaseuran tarpeellisuudesta naisten keskuudessa. Tästä syntyi vilkas keskustelu ja kaikki näyttivät olevan asiaan innotuneet. Päätöksiksi tulikin, että perustetaan ja se tulee olemaan naisten kehitysoura ja samalla päätettiin, että se ei saa tulla mikään juorula, eli missä vanhoja kalavelkoja maksetaan. Semmoiset on jätettävä sivuun. Siihen on jo meillä ollut kyllin pitkälti aikaa. Nyt me tulemme näissä tilaisuuksissa itseämme kehittämään suurempia tehtäviä varten ja todellaisiksi luokkainstituutioiksi.

Ensimmäinen kehityseuran kokous päätettiin pitää toukokuun 11 p:n illalla. Suoritetaan ohjelmaa. Puhe Ida Riipinen, runo, Anna Ella Tee-sejä ja päätöslausuntoja lukee toveritar Lohikoski. Keskusteluyhdistyksen alustaa toveritar Hamlin. Johtavia suuruuksia tosin ei ole keskuudessamme, mutta siksihän nyt olemmekin kehityseuran perustaneet jossa ajomme jokainen itseämme kehittää johtajaksi. Kyllin kauvan jo olemme olleet johdettavia. Meidän ei saisi täälläkään unohttaa, että Venäjän Ystävien ompeluseuran naiset kokoontuvat joka keskiyökohtapäivällä osaston haalille keräämään vanhoja vaatteita ja korjamaan niitä. Suomalaisen naisten pitäisi olla apuna tuossa hommassa kenellä vaan suinkin on tilaisuus. Me jokainen tiedämme tämän asian tärkeyden. — I. R.—nen.

— Ken hankki uuden tilauksen To-verittarelle, merkitsee samaa jos lösitte yhden nauhan lisää kapitalistien ruumisarkkuun.